

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς προτάσεως νόμου «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐπὶ τῶν μετακινουμένων ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἀντιστρόφως».

Πρὸς τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων

Ἡ κοινωνικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους εἰς τὴν ἐποχὴν μας θεωρεῖται ὡς ἡ κυριωτέρα ἐξ ὄλων τῶν ἀποστολῶν αὐτοῦ, δι' ἧς καὶ ὁ λόγος πλέον περὶ «Κράτους Κοινωνικοῦ» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «Κράτος τοῦ Νόμου καὶ τῆς Τάξεως» τοῦ παρελθόντος. Τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἐξόχως σημαντικόν, διότι ἄπτεται, περισσότερο παντός ἄλλου τοῦ «παράγοντος ἀνθρώπου» καὶ ἔχει ὡς τελικὸν σκοπὸν νὰ ἀπαλλάξῃ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀνάγκης.

Κύριοι βουλευταί, οἱ τομεῖς εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεκτείνεται ἡ κοινωνικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους, εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι. Προέχουσιν ὁμοῦ, μεταξύ αὐτῶν θέσιν κατέχει ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις, τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν ἰδιαίτερος ἐτόνισεν τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νέας Δημοκρατίας βασικῶς ἐκπονηθὲν καὶ ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1975 ἀφοῦ τὴν θεσμοθέτησεν ἕκτοτε ὡς κοινωνικὸν δικαίωμα.

Βασικὸν παράγοντα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀποτελεῖ καὶ ἡ διαδοχικὴ ἀσφάλις ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἔννοίαν τῆς διατηρήσεως τῶν ασφαλιστικῶν δικαιωμάτων εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς ασφαλιστικοῦ φορέως ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου. Αὕτη ἀποτελεῖ ἱστορικῶς ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα μέτρα εἰς τὴν προοιούσαν ἐξέλιξιν τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, καὶ, λόγῳ τῆς σημασίας τῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὡς κορυφαῖος κοινωνικοασφαλιστικὸς θεσμός.

2. Ἡ χώρα μας βεβαίως ἀκολουθοῦσα τὰ προηγήματα κράτη εἰς τὸν τομέα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τὸν θεσμὸν αὐτὸν ὡς ἐξυπηρετοῦντα συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων.

Οὕτως ἡ ἀρχὴ ἐγένετο μὲ τὸ ν.δ. 4202/61 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσιν μεταβολῆς ασφαλιστικοῦ φορέως» ἐκεῖ ὁμοῦ ἐξηρέθησαν οἱ μετακινούμενοι ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως εἰς τὸν Δημόσιον καὶ ἀντιστρόφως ἐπειδὴ τὰ ἀλληλοεπηρεαζόμενα προβλήματα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγω θεσμοῦ εἰς τὸν Δημόσιον ἦσαν πολλὰ. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν διὸ καὶ προετιμήθη ἡ προοδευτικὴ μέθοδος ἐπιλύσεως αὐτῶν, ὡς ἡ πλέον κατάλληλος καὶ συνεπαγομένη τὰς ὀλιγωτέρας ἐπιπτώσεις.

Πρῶτον θαρραλέον βῆμα διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τῶν ὑπάλληλων, οἱ ὅποιοι μετακινούνταν ἀπὸ τὸν Δημόσιον πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα ἐπετελέσθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ Ν. 955/1979. Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν αὐτὴν, οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι ἐφ' ὅσον ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀνευ δικαιώματος συντάξεως δύναται νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν χρόνον τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τῶν ὡς χρόνον ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ ΙΚΑ.

Δεύτερον θαρραλέον βῆμα διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ὑπάλληλων, οἵτινες ἀλλάζουν ασφαλιστικὸν φορέα μετακινούμενοι ἐντὸς τοῦ δημοσίου τομέως (Δημόσιον ΝΠΔΔ) ἐγινε μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ αὐτοῦ Ν. 955/1979. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐλύθη τὸ συνταξιοδοτικὸν πρόβλημα τῶν ὑπάλληλων τοῦ δημοσίου τομέως, οἱ ὅποιοι μετακινούνται ἀπὸ τὸν Δημόσιον πρὸς τὰ ΝΠΔΔ καὶ ἀντιστρόφως.

3. Ἐξακολουθεῖ πλέον νὰ παραμένει εἰς ἐκκρεμότητα τὸ θέμα τῆς διασφαλίσεως τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων οἱ ὅποιοι ἀλλάζουν φορέα ἀσφαλίσεως μετακινούμενοι ἀπὸ τὸν ἰδιωτικὸν τομέα εἰς τὸν Δημόσιον.

Κύριοι βουλευταί, φρονῶ ὑστερον ἀπὸ σοβαρὴν μελέτην τοῦ ὄλου θέματος ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ πραγμα-

τοποιηθῇ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο βῆμα εἰς τὸν θεσμὸν τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως. Διὸ προτείνω τὸ συνοδεῦον τὴν παρούσαν ἐκθεσίν μου σχέδιον νόμου τοῦ ὁποίου αἱ βασικώτε-
ραι ἀρχαὶ εἶναι αἱ ἐξῆς :

α) Ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἀπωλείας ασφαλιστικῶν δικαιωμάτων. Προτείνεται ὅτι ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἐξερχόμενος τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας δύναται νὰ τύχῃ συντάξεως καὶ ἐκ τοῦ προηγουμένου ασφαλιστικοῦ φορέως ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐλάχιστον χρόνον.

β) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναδρόμου ἐφαρμογῆς. Τὰ διὰ τοῦ νομοσχεδίου προτεινόμενα μέτρα ἐπεκτείνονται βάσει ρητῆς διατάξεως καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ θετικῶς ἀπὸ ὄλους διότι ἐπιτυγχάνεται πρῶτον ἰσότης ἐν τῇ ἀπολαύσει συνταξιοδοτικῶν ὠφελημάτων καὶ δεύτερον καὶ σπουδαιότερον ἐκδηλώνεται ἐμπράκτως ἡ στοργὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας πρὸς τοὺς συνταξιούχους, τοὺς ἀπομάχους αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

γ) Ἡ ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῶν κεκτημένων. Διὰ νὰ μὴ θιγοῦν ἔστω ἐλάχιστα δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἔχουν κτηθῆ βάσει τῶν κειμένων διατάξεων.

4. Εἰδικώτερον διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου προβλέπονται τὰ ἐξῆς :

α) Διὰ τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 1 ὀρίζεται ὅτι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐὰν ἔχουν χρόνον ἀσφαλίσεως εἰς φορέα κυρίας ἀσφαλίσεως λόγῳ προγενεστέρως ἀπασχολήσεως τῶν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα, δύναται νὰ τύχουν διὰ τὸν χρόνον τοῦτον συντάξεως καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν καταβληθῆ ἢ νὰ καταβληθοῦν αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ εἰς τὸν οἰκεῖον ασφαλιστικὸν φορέα.

Διὰ τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἰδίου ἀρθροῦ ὀρίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν χρόνος μικρότερος τοῦ ἔτους. Ἀκόμη ὀρίζεται ὅτι δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως εἰς τὸν ΟΓΑ διότι, λόγῳ τῶν ἰδιορρυθμιῶν τὰς ὁποίας παρουσιάζει δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθοδόξως ὡς ασφαλιστικὸς ὄργανισμός.

Διὰ τῆς παρ. 3 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ ὀρίζεται ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως ἕκαστος φορεὺς ἐφαρμόζει τὴν διέπουσαν αὐτὸν νομοθεσίαν. Εἰδικώτερον ὁμοῦ, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἐπιβαρυνθοῦν οἱ ἐπὶ μέρους φορεῖς ἕκαστος φορεὺς ὑπολογίζει κατ' ἀρχὴν, τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ σύνολον τοῦ διαδοχικῶς πραγματοποιηθέντος χρόνου ἀσφαλίσεως καὶ ἀκολουθῶς προσδιορίζει τὸ βαρῦνον αὐτὸν τμήμα κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ παρ' αὐτῷ πραγματοποιηθέντος χρόνου ἀσφαλίσεως Ἐπὶ παραδείγματι. Ἐστω ὅτι ὁ Α ὑπάλληλος ἔχει 30 ἔτη δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ 5 ἔτη προπηρεσίαν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα ασφαλιστικῶς κεκαλυμμένην εἰς τὸ ΙΚΑ. Τὸ Δημόσιον εἰς τὴν περιπτώσιν ταύτην θὰ ὑπολογίσῃ ἀρχικῶς τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τὸ ὅποιον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν συνολικὸν χρόνον, δηλ. εἰς τὰ 35 ἔτη, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ προσδιορίσῃ τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον ἀναλογεῖ εἰς τὰ 30 ἔτη δηλ. τὰ 30/35 τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ, μὲ τὸ ὅποιον τελικῶς καὶ θὰ ἐπιβαρυνθῇ.

Περαιτέρω ὀρίζεται ὅτι τόσον ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ τῶν λοιπῶν φορέων κανονιζομένη σύνταξις καταβάλλεται κεχωρισμένως ὑφ' ἑκάστου τούτων, διότι, ἄλλως, τὸ μέτρον θὰ καθίστατο ἰδιαίτερος γραφειοκρατικὸν ἀφοῦ θὰ ἀπαίτουσε τὴν σύστασιν ἐδικῶν γραφείων πρὸς παρακολούθησιν τῶν μεταξύ τῶν φορέων δΟΣΟΛΗΨΙΩΝ.

Εἰς τὰς μεταξύ ὁμοῦ τῶν λοιπῶν ἐκτὸς τοῦ Δημοσίου φορέων σχέσεις θὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθοῦν ἐφαρμοζόμενοι αἱ ἐπ' αὐτῶν ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως.

Ὅριζεται, προσέτι ὅτι ἡ σύνταξις ἀπὸ τὸν προηγούμενον φορέα καταβάλλεται εἰς τὸν δικαιούχον ἀφ' ἧς καταβάλλεται εἰς αὐτὸν ἡ τοιαύτη τοῦ Δημοσίου. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐκρίθη

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

σκόπιμον διότι ὁ ἑπερχρονισμὸς εἰς τὴν καταβολὴν τῶν συντάξεων θὰ ἐμείλωνε ὀπωσδήποτε τὴν σημασίαν τοῦ μέτρου.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐπὶ τῶν μετακινουμένων ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως εἰς τὸ Δημόσιον ἢ ΝΠΔΔ καὶ ἀντιστρόφως.

Διὰ τῆς παρ. 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου τροποποιεῖται καὶ συμπληρῶνεται τὸ ἄρθρον 85 τοῦ Συνταξιοδοτικοῦ Κώδικος, κυρίως ὡς πρὸς τὴν παροχὴν δικαιώματος ἀναγνώρισεως δημοσίας ὑπηρεσίας ὡς χρόνον ἀσφαλίσεως παρ' οἰωδῆποτε ἀσφαλιστικῶ φορεῖ καὶ ὄχι μόνον τοῦ ΙΚΑ.

Ἄρθρον 1.

Τὸ ἄρθρον 85 τοῦ ἀ.ν. 1854/1951 ὡς ἤδη ἰσχύει (ἄρθρον 85 π.δ. 1041/1979), ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 85.

Διαδοχικὴ ἀσφάλισις.

Διὰ τῆς παρ. 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὀρίζεται ὅτι διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας ρυθμίζουσιν εὐνοικώτερον τὸ θέμα τῆς ἀναγνώρισεως τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον τοῦτον προυπηρεσιῶν ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσιν διὰ τοὺς κατὰ τὴν ἐναρξιν ἰσχύουσι τοῦ ὑπὸ ψήφισιν νόμου ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους ἢ τοὺς ἐν γένει ἡσφαλισμένους παρ' ἀσφαλιστικῶν τινι ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως οἵτινες δύνανται νὰ ἐπιλέξουν μέχρι τῆς συνταξιοδοτήσεώς των τὴν ἐφαρμογὴν εἴτε τῶν διατάξεων τούτων εἴτε τῶν διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου.

1. Οἱ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπαγόμενοι, ἔχοντες χρόνον ἀσφαλίσεως εἰς φορέα κυρίας ἀσφαλίσεως λόγῳ προγενεστέρως ἀπασχολήσεώς των εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα, δύνανται νὰ τύχουν καὶ ἐξ αὐτοῦ συντάξεως διὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἐὰν ἔχουν καταβληθῆ αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ εἰς τὸν οἰκείον ἀσφαλιστικὸν φορέα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς των, αἱ ὅποιοι νὰ μὴ ἔχουν ἐπιστραφῆ ἢ καταβληθῶν κατὰ διαδικασίαν ποῦ θὰ καθορισθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ φορέως τούτου.

Τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι νὰ μὴ θιγοῦν τυχὸν ὑφιστάμεναι εὐνοικώτεραι διατάξεις διὰ τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους ἢ τοὺς ἐν γένει ἡσφαλισμένους.

2. Ὁ ἐν ἀσφαλίσει διανυθεὶς χρόνος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν εἶναι μείζων τοῦ ἔτους ἢ τῶν τριακοσίων (300) ἡμερῶν ἀσφαλίσεως.

Τέλος, διὰ τῆς ἰδίας παραγράφου ὀρίζεται ὅτι δὲν θίγεται ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Συνταξιοδοτικοῦ Κώδικος. Ὅριζει δὲ ἡ διάταξις αὕτη ὅτι ἀναγνωρίζεται ὡς συντάξιμος ἐκ τοῦ Δημοσίου καὶ προσμετράται εἰς τὴν λοιπὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν ὁ χρόνος πάσης ὑπηρεσίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἐφ' ὅσον ἐχρησίμωσιν ὡς προσὸν διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ Δημόσιον. Ἡ διατήρησις τῆς δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀποτελεῖ κίνητρον πρόσελεύσεώς εἰς τὸ Δημόσιον ὑπαλλήλων ὠρισμένων εἰδικότητων (ἰατρῶν κ.λ.π.).

Χρόνος ἀσφαλίσεως εἰς τὸν Ὅργανισμὸν Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἐὰν ὁ ἐν ἀσφαλίσει διανυθεὶς χρόνος ὑπολογίζεται εἰς ἡμέραν ἐργασίας διὰ τὴν μετατροπὴν τούτου, ὅπου εἶναι ἀναγκαῖον, εἰς ἔτη τριακόσια (300) τοιαῦται ἡμέραι λογίζονται ὡς ἐν (1) ἔτος. Ὅμοίως εἴκοσι πέντε (25) τοιαῦται ἡμέραι λογίζονται ὡς εἰς (1) μὴν.

2. Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 λαμβάνεται τὸ αὐτὸ μέτρον διὰ τοὺς ἐκ τοῦ Δημοσίου συνταξιοδοτούμενους σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ, κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίῳν διατάξεων αὐτοῦ ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα.

3. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως τῶν περὶ ὧν ἡ παρ. 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπαλλήλων, ὡς καὶ διὰ πᾶσαν περαιτέρω μεταβολὴν τῆς συνταξιοδοτικῆς τῶν καταστάσεως, ἕκαστος φορεὺς λογιζομένου καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς ἀσφαλιστικῶν φορέων, ἐφαρμόζει τὴν διέπουσαν αὐτὸν νομοθεσίαν.

3. Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 δίδεται ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου προκειμένου νὰ καλυφθοῦν καὶ οἱ ἤδη καταστάσαντες συνταξιούχοι καὶ ὀρίζονται τὰ τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως καὶ ἐνάρξεως τῶν οἰκονομικῶν ἀποτελεσμάτων.

Εἰδικώτερον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἕκαστος φορεὺς ὑπολογίζει τὸ, κατὰ τὴν διέπουσαν αὐτὸν νομοθεσίαν ποσόν, βάσει τοῦ συνόλου τοῦ διαδοχικῶς πραγματοποιηθέντος χρόνου ἀσφαλίσεως καὶ προσδιορίζει τὸ βαρῦνον αὐτὸν τμήμα κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ παρ' αὐτῷ πραγματοποιηθέντος χρόνου ἀσφαλίσεως.

4. Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 ἐπεκτείνονται αἱ διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου καὶ ἐπὶ τῶν ΟΤΑ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ΝΠΔΔ τὸ προσωπικὸν τῶν ὁποίων ὑπάγεται εἰς τὸ συνταξιοδοτικὸν καθεστῶς τοῦ Δημοσίου. Πρὸς ἄρσιν δὲ πάσης ἀμφισβήτησεως ὀρίζεται ρητῶς ὅτι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς 1.1.1977 ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Ἀρωγῆς Ὀργάνων Ἀγροφυλακῆς, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης (1.1.1977) τὴν συνταξιοδότησιν αὐτῶν ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον.

Κατ' ἐξαιρέσιν ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Δημοσίου, προκειμένου περὶ συντάξεων ὑπολογιζομένων βάσει τριακοσίων πέμπτων.

Ἡ κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον κανονιζομένη σύνταξις καταβάλλεται εἰς τὸν δικαιούχον κεχωρισμένως ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὸ βάρος φορέων.

Οἱ λοιπὲς διατάξεις (ἄρθρα 5 καὶ 6) εἶναι διαδικαστικῆς.

Ἐὰν ὁ ὑπάλληλος πρὸ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὸ Δημόσιον, εἶχεν ὑπαχθῆ διαδοχικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν πλειόνων ἀσφαλιστικῶν φορέων, ἐφαρμόζονται μεταξὺ τῶν φορέων τούτων, αἱ ἰσχύουσιν ἐπ' αὐτῶν διατάξεις διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως.

Κύριοι Βουλευταὶ, ἐλέχθη καὶ ἀλλαγῶν ὅτι διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐπιχειρεῖται τὸ τελευταῖον βῆμα εἰς τὸν τομέα τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε ἀπὸ ἐμᾶς καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλέον σημαντικόν.

Ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς συντάξεως εἰς βάρος τοῦ προηγούμενου ἀσφαλιστικῶν φορέως, ὀρίζεται ἡ τοιαύτη τῆς συντάξεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Πρέπει πλέον νὰ ὀλοκληρωθῆ ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ μεγάλου ἡθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ θέματος τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως δι' ὃ παρακαλῶ τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπεῖαν νὰ τὸ περιβάλλῃ διὰ τῆς ψήφου τῆς.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσας παραγράφου αἱ περὶ κατωτάτου ὀρίου συντάξεως διατάξεις ἰσχύουν μόνον ἐπὶ τῆς συντάξεως τὴν ὁποῖαν καταβάλλει τὸ Δημόσιον.

Ἀθῆναι, τῆ 17 Δεκεμβρίου 1982

4. Δημόσιοι ὑπάλληλοι πολιτικοὶ ἢ στρατιωτικοὶ ἐξερχόμενοι ὀπωσδήποτε τῆς ὑπηρεσίας χωρὶς νὰ δικαιούνται συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου, δύνανται νὰ ἀναγνωριστοὶ τὸν χρόνον τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας των ὡς χρόνον ἀσφαλίσεως παρ' οἰωδῆποτε ἀσφαλιστικῶν φορέων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐπὶ τῆ

Ὁ Προτείνων Βουλευτῆς
ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ